Р Е Ш Е Н И Е
№ 46100

гр. София, 23.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 73 състав,** в публично заседание на 11.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **10937** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145– чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на М. Ч. А., чрез адв. Х. Ц. Р.- САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GPAM-1989806 от 06.08.2026 г., издадена от П. И. Г. на длъжност „младши автоконтрольор“ в сектор „Пътна полиция“ при Областна дирекция на МВР– П., с която на жалбоподателя, на основание чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) и чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ от ЗДвП, за извършено нарушение по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, е наложена принудителна административна мярка – „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач, който е извършил нарушение по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца“.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради липса на компетентност на органа- издател, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на материалния закон, немотивираност и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят поддържа, че не е осъществил твърдяното нарушение, не е форсирал умишлено двигателя и не е извършвал маневри с цел превъртане на задвижващите колела „дрифт”, а настъпилото поднасяне на автомобила е било инцидентно и обусловено от наличието на пясъчно покритие върху пътното платно в зоната на завой. Изтъква се, че актосъставителят и издателят на заповедта не са преки очевидци на събитието, а констатациите са изведени единствено по данни на трето лице, което в писмените си обяснения не сочи категорично умишлени демонстративни действия. Твърди се

неспазване на чл. 35 и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, както и нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК предвид налагането на мярката за максималния срок до 12 месеца. Претендира се отмяна на заповедта и присъждане на направените по делото разноски.
В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата по изложените в нея съображения и пледира за отмяна на оспорената ЗППАМ като недоказана и незаконосъобразна.
Ответникът– младши автоконтрольор при сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР– П., редовно призован, не се явява, не се представлява. В депозирана по делото писмена молба- становище чрез пълномощника оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че нарушението по чл. 104б, т. 2 ЗДвП е надлежно установено със съставения АУАН, ползващ се с доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 ЗДвП, заповедта е издадена от оправомощен орган при спазване на процесуалните правила и материалния закон. Претендира юрисконсултско възнаграждение, а при евентуално уважаване на жалбата прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение и иска намаляването му до минималния размер.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.
Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:
На 06.08.2026 г., в около 21:22 ч., в [населено място], [община], област П., на [улица]до № 20, М. Ч. А. управлявал лек автомобил марка „Б. 323 ТИ К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , негова собственост. По повод подаден сигнал “за дрифтене” на телефон 112 от жител на селото К. М. П., автопатрулен екип в състав младши автоконтрольор П. И. Г. и полицай В. Г. Г. от сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – П. извършили проверка на място.
Видно от снетите в хода на проверката и приети по делото писмени обяснения от 06.08.2026 г. на лицето, подало сигнала- К. П., около 19:30 ч. на същата дата, намирайки се в центъра на селото, той възприел преминаването на лекия автомобил с много висока скорост, като посочил, че на завоя пред сградата на кметството автомобилът “дрифтеше и занасяше”. Същият описва, че настигнал автомобила извън селото и го видял спрян до друг автомобил, като си помислил, че има удар и пояснява “Затова подадох сигнала”. Очевидецът изрично е посочил: „По моя преценка водачът мина с по- висока скорост. Пред кметството има и пясък. Има вероятност да се е подхлъзнал от пясъка.“
Въз основа на данните от свидетеля К. П., младши автоконтрольор П. И. Г. съставил против М. Ч. А. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 5845854 от 06.08.2026 г. В акта е вписано, че водачът „по данни на свидетел 1 не използва пътищата за обществено ползване по предназначение, като умишлено подава газ, увеличава оборотите на двигателя с цел превъртане на задвижващите колела, занася и поднася автомобила по цялата надлъжна ос на пътя, с което създава предпоставка за ПТП“, квалифицирано като нарушение по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. Със съставянето на акта, на основание чл. 172, ал. 3 ЗДвП, е иззето СУМПС №[ЕИК]. АУАН е предявен и връчен лично на водача на 06.08.2026 г., като в графата за възражения е отбелязано „нямам възражения“.
На същата дата– 06.08.2026 г., младши автоконтрольор П. И. Г. издал оспорената в настоящото производство ЗППАМ № GPAM-1989806, с която на основание чл. 22 от ЗАНН и чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ от ЗДвП на М. Ч. А. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС №[ЕИК] до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца. Фактическите основания в заповедта, се основават на АУАН, на който изрично се позовава органа. Препис от заповедта е връчен лично на жалбоподателя на 06.08.2026 г. срещу

разписка.
По делото е приобщена изпратената от административния орган преписка, съдържаща: ЗППАМ № GPAM-1989806 от 06.08.2026 г., АУАН серия GA № 5845854 от 06.08.2026 г., Докладна записка рег. № 1030р-17453 от 10.08.2026 г., собственоръчно писмено обяснение от свидетеля К. П. от 06.08.2026 г., Справка за МПС рег. [рег.номер на МПС] , Справка за нарушител/водач на М. А., Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП, Заповед № 317з-6513 от 18.05.2026 г. на директора на ОДМВР – П. за оправомощаване на длъжностни лица да прилагат ПАМ по чл. 171 от ЗДвП, Пълномощно рег. № 1030р-4623 от 27.02.2026 г., както и представените от жалбоподателя Договор за правна защита и съдействие от 18.08.2026 г., пълномощни, платежно нареждане за внесена държавна такса, удостоверения за актуално състояние на търговски дружества и Трудов договор № 00000144 от 08.09.2026 г. с „ХААС-60“ ЕООД.
Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е подадена от процесуално легитимирано лице, за който акта е неблагоприятен, в законоустановения 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК и пред местно и родово компетентния административен съд, поради което е процесуално допустима.
Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, без да се ограничава само до доводите, посочени в жалбата.
Оспорената ЗППАМ е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП (чл. 146, т. 1 АПК). Със Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи е определил основните структури на МВР, осъществяващи контролна дейност по ЗДвП, включително областните дирекции на МВР и секторите „Пътна полиция“ към тях. Със Заповед № 317з-6513 от 18.05.2026 г. директорът на ОДМВР – П., в качеството си на ръководител на службата за контрол, на основание чл. 172, ал. 1 ЗДвП изрично е оправомощил в т. 2.6 длъжностните лица на длъжност „младши автоконтрольор“ в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – П. да издават мотивирани заповеди за прилагане на ПАМ, включително по чл. 171, т. 1 от ЗДвП, за цялата територия, обслужвана от ОДМВР – П.. Издателят П. И. Г. заема именно тази длъжност, а територията на [населено място] попада в обслужваната зона на дирекцията. Следователно възражението за липса на материална и териториална компетентност е неоснователно.
Заповедта отговаря на изискванията за писмена форма по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП (чл. 146, т. 2 АПК). В нея са посочени издателят, адресатът, наложената мярка, датата и мястото на издаване, правните и фактическите основания. Фактическите обстоятелства са формулирани чрез позоваване на съставения АУАН серия GA № 5845854 от 06.08.2026 г., който съставлява част от административната преписка, поради което правото на защита на лицето не е накърнено.
При провеждане на административното производство и издаването на оспорения акт обаче са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила (чл. 146, т. 3 АПК) и същият противоречи на материалния закон (чл. 146, т. 4 АПК).
Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ от ЗДвП предвижда временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение, за което е предвидено лишаване от право да управлява МПС по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП – за срок до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 12 месеца. Съставът на чл. 175а, ал. 1, предл. второ от ЗДвП във връзка с чл. 104б, т. 2 от ЗДвП

забранява и санкционира използването на пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Изпълнителното деяние на това нарушение предполага целенасочено, умишлено поведение на водача (като форсиране на двигателя, умишлено въвеждане на автомобила в режим на контролирано странично приплъзване– т.нар. „дрифт“, превъртане на задвижващите гуми на място или по време на движение с демонстративна или др. цел), при което пътят се експлоатира не като трасе за транспорт.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК административният орган носи доказателствената тежест да установи по несъмнен и безспорен начин съществуването на фактическите основания, посочени в акта, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. В съдебно производство доказателствената сила на съставения АУАН по чл. 189, ал. 2 от ЗДвП касае фактите, непосредствено възприети от актосъставителя и е оборима („до доказване на противното“). В настоящия случай от приложената преписка и събраните доказателства категорично се установява, че актосъставителят П. И. Г. и свидетелят при съставяне на акта В. Г. Г. не са били преки очевидци на движението на автомобила, а са пристигнали на място значително време след събитието, по сигнал на тел. 112. В самия АУАН изрично е отразено, че констатациите са направени „по данни на свидетел 1“.

От своя страна, прекият свидетел К. М. П. в своето писмено обяснение от 06.08.2026 г., дадено непосредствено след инцидента, изрично заявява, че автомобилът е преминал с по-висока скорост и е поднесъл в завоя пред кметството, но на пътното платно е имало настипан пясък и съществува реална вероятност автомобилът да се е подхлъзнал вследствие на пясъка. Освен това сочи, че подал сигнала, тъй като си помислил, че имало удар между спрелите коли. Тези писмени показания на единствения очевидец не само не доказват описаното в АУАН и в ЗППАМ, но разкриват различна фактическа обстановка– загуба на сцепление на автомобила при навлизане в завой с несъобразена скорост върху песъчлива настилка, респ. сочат на други нарушения по ЗДвП, но не не и на състава на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, във вр. с чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП. Органът не е събрал каквито и да било други обективни данни, като напр. да посети соченото място на “дрифтене”, с цел оборване на изявлението на очевидеца за наличието на пясък и да докаже по безспорен начин, че поведението на водача е било съзнателно насочено към използване на пътя за цели извън тези за обичайното придвижване с МПС. Обстоятелството, че при предявяването на АУАН жалбоподателят е вписал „нямам възражения“, удостоверява единствено запознаването му с текста на акта и получаването на препис, но не замества пълното главно доказване на съставомерните факти от страна на администрацията и не съставлява признание на недоказани твърдения.

Макар принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП да има превантивен и преустановителен характер и да не представлява административно наказание по смисъла на ЗАНН, прилагането ѝ изисква кумулативното наличие на материалноправната предпоставка– нарушение по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП. Като е наложил процесната ПАМ въз основа на предположения и при неизяснена фактическа обстановка, органът е действал в нарушение на чл. 35 от АПК.

С оглед установената незаконосъобразност на оспорената заповед, същата следва да бъде отменена на основание чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.

При този изход на спора претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски се явява основателна на основание чл. 143, ал. 1 от АПК. От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят е направил разноски за държавна такса в размер на 10.22 евро и за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1 200 евро с включен ДДС по Договор за правна защита и

съдействие от 18.08.2026 г. Предвид направеното от ответника възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК и съобразявайки фактическата и правна сложност на спора (делото е разгледано в едно открито съдебно заседание без събиране на допълнителни доказателства), съдът намира претендираното адвокатско възнаграждение за прекомерно. На основание чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения размерът на възнаграждението за защита по административни дела без определен материален интерес следва да бъде намален до минималния размер от 511.29 евро (равностоен на 1 000 лева). Общият размер на дължимите разноски, които следва да се възложат в тежест на юридическото лице, в чиято структура е органът-издател – Областна дирекция на МВР– П., възлиза на 511.29 и 5.11 евро държавна такса, или общо 516.40 евро.
Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административен съд – София-град, Трето отделение, 73-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на М. Ч. А., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM- 1989806 от 06.08.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ при Областна дирекция на МВР – П., с която на основание чл. 22 от ЗАНН и чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ от ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца.
ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – П., да заплати на М. Ч. А., ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на 516.40 евро.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изречение второ от Закона за движението по пътищата.